

UZMAN

Prof. Dr.
TURGAY BIÇER

turgay@turgaybicer.com

**Asıl sorun
“anlamamayla”
başladı.
Anlamadığımızda
korktuk,
kabuklarımıza
çekildik.
Kendimiz
dışındakileri
“düşman”
belledik. Belki
bu bir savunma
refleksiydi ama
yanıldık ve
savunmada fazla
kalınca düşünce
virüslerinin
esiri olduk.**

Anlamakla başlar her şey...

Iletişim, anlamak, anlatmak ve anlaşmak üzerine kurulan çok yönlü bir olgu olarak kabul edilir sosyal bilimciler tarafından. Bu “A”ların her biri hakkında sayfalarca yazılar yazılabilir; saatler süren dersler verilebilir, bitip tükenmeyen konuşmalar yapılabilir kuşkusuz ama iletişimin derinliğini de sorgulamak önemlidir aynı zamanda...

İletişim çağı denilen, her açıdan derinlemesine teknolojinin geliştiği, insanın başka gezegenlere yolculuğu düşündüğü, joystiklerle nokta atışların yapıldığı bir çağda, insanın kendisinden ve doğasından uzaklaştığı, yalnızlığı, çaresizliği, diğer insanlar ve canlılarla iletişimsizliğini anlatacak sözünün olmayışı; kendinden başlayarak çevresine ve doğaya yabancılaşması, sorgulanması gereken önemli bir olgudur aynı zamanda.

Neden iletişemediğimizin veya ne kadar iletişebileceğimizin sınırlarını veya sınırsızlığını belirlemiş olsaydık, hala bu denli çok iletişim sorunları yaşar mıydık acaba? Hayatımızı kaba çeviren, bizleri birbirimize düşman eden, yanlış anlamalar, ihtiras, açgözlülük, sömürü, kandırmalar, yok saymalar, kendini farklı ve başka görmeler...vs. gibi bazı yanlış tutum tuzaklarına düşer miydik acaba?

Hayatın özü, yaşam bilgeliği, önce anlamak üzere kurulur, yukarıdaki tanımdan da anlaşılacağı gibi. Kendimizi, olayları, çevremizi ve başkalarını anlamak için sahip olduğumuz gözümüz, kulağımız, duygularımız, derimiz, burnumuz, dilimiz, ağızımız, beynimiz, sezgilerimiz, kullandığımız dil bizim en önemli ve değerli enstrümanlarımızdır. Bunlara sahip olmak için bir iletişim operatörüne abone olmak, harç yatırmak gibi bir derdimiz de yok ayrıca. Yapmamız gereken en temel şey, bize koşulsuz verilen bu organları, hayatı daha yaşanılır kılmak ve hayatı-

mızı güzelleştirmek için kullanmaktır.

Anlamayı becerebildiğimizde en önemli sınavı geçmiş oluruz. Çocuklar bile daha konuşmayı öğrenmeden önce kocaman gözlerini dikip anlamaya çalışıyorlar dışarıda olan bitenleri. Bizlere öyle bakışları var ki zaman zaman sanki “Sus anlatma, ben her şeyi anlıyorum” der gibiler.

Asıl sorun “anlamamayla” başladı. Anlamadığımızda korktuk, kabuklarımıza çekildik. Kendimiz dışındakileri “düşman” belledik. Belki bu bir savunma refleksiydi ama yanıldık ve savunmada fazla kalınca düşünce virüslerinin esiri olduk.

Anlamayı başarmamız gerekir yeniden. Anlamak için de savunmadan, saldırmadan, tuzak kurmadan, takıntılı olmadan sadece ve sadece karşımızdakinin ne söylemek ve ne yapmak istediğini içtenlikle dinleyerek yapabiliriz.

İşin sırrı “dinlemekten” geçiyor, sadece dinlemekten. Dinlemek o kadar zor olmasa gerek. Dinlemek için de her şeye sahibiz ama dinlemek yerine yerli yersiz konuşmaya başlayınca işin sihri bozulmaya başlıyor.

Koca evrende işler olağanüstü bir düzende giderken “küçük evrenlerde” sorun olması sizlere grip gelmiyor mu?

“Her şeyin yeniden yola girmesi” gerekir hem de en kısa zamanda. Biraz anlayış, anlayış içinse biraz sevgi ve hoşgörü, hoşgörü için de biraz bilgi; bilgi içinde biraz merak onun için de biraz özgür bir beyin ve onun için de “insan” olmak yeter de artar bile.

Anlamak, anlatmanın yönünü ve boyutunu belirleyecektir. Anlamaya başladığımızda mutlaka bir uzlaşma olacaktır kendiliğinden niyetimize bağlı olarak.

Anlamak, anlamak ve anlamak işin sırrı galiba. Özellikle de kaos yaşarken... Hem kendimizle hem de başkalarıyla...